

Iskopah im raku u dubini vasione,
u čudnom ritmu dob se moja mijenja
(da li su to snovi ili java?),
dok oblaci krvavi dugama ispleteni
ispod zvijezda mole
i povijest pišu na pergameni vremena.

Samotna i mrkla je kuća moja
na pristranku rijeke koja teče
i slapovima spokojno breca...
Njišu se vrbe na kojima pjevaju kiše
i šušti usnulo granje,
pada i pada u vječnome krugu
dozrelo jesensko lišće.

Smijenjaju se dobi,
u neprestanom slapu teku rijeke:
neka ih u nepovrat nosi težnja...

Svejedno.
Kroz moje snove ili javu
vječno će pjevati šumovi SLAPA
neutaženih čežnja...

G R O B

Stanislava Adamić

Na dohvat ruke
moj grob u groblje buja
Moj grob
    mali cvjetnjak posmrtnih nježnosti
samilosne odjeće
golih i satrvenih — i satrtih kostiju
Možda će načas izvući
slabi nagovještaj humora
(previše bila bi radost)
i poigrati se s pokojom travkom
laticom
nepresušenom suzom
Od slova epitafa
sačiniti novu drukčiju pjesmu
i dodati najuvjerljiviji AMEN
da nekom namjerniku
iz srca zasvijetli.